

# AARDSTRALEN EN -LIJNEN

*Druïdensteen*



Johnny VAN BAVEGEM

*De "druïdenstenen" aan de Zevenster in de Warande van het park van Tervuren ook bekend als "de Dolmen van Terhertswegen". Met dank aan de heer Maurits Wynants, voorzitter van de Heemkundige kring van Tervuren voor de geschiedkundige documentatie die hij mij over het volgende onderwerp bezorgde.*

Omstreeks 1760 liet Karel van Lorreinen op de plaats van de Zevenster een jachtpaviljoentje optrekken in de vorm van een prieel.

Karel van Lorreinen was niet alleen een onverbeterlijke smulpaap en een eminente wijsneus, hij had ook wat over voor het vrouwelijk schoon. Omdat de dames met hun brede hoepelrokken beter de jacht zouden kunnen volgen, liet hij een stervormige structuur van dreven aanleggen rond het jachtpaviljoen.

Feitelijk was dit prieel een "lusthuisje", want het stond zoals de meeste lusthuizen van die tijd op een "rammelplaats". Dit is de plaats waar de rammelaar op de vrouwelijke konijntjes wacht. Er heerst daar altijd een overwegende trilling 7,6. Wie kan "meten" zal er steeds een voorname kruising van de 7,6 aardlijn vinden (dikwijls versterkt door de aanwezigheid van een 8,2). Al is die 7,6 kruising hier niet bijzonder sterk, dan is het wel merkwaardig dat ook de 8,2 en de 9,0 er zich onderling kruisen. Feitelijk is het de plaats voor een Helsteen, maar veel te zwak als uitstralingskracht. Bij metingen rond lusthuizen zal voortaan de aanwezigheid van de 9,0 in het oog moeten gehouden worden vanwege de vreedzaamheid en het rust- en geborgenheidsgevoel die deze trilling schijnt op te wekken, dit om na te gaan of onze voorouders er misschien wel systematisch mee rekening hielden.

Toen op 2 mei 1883 landbouwer Hubert Nootens met een koespan aan het ploegen was op een stuk veld nabij zijn woning op het perceel nummer 50 van sectie C aan de hoek van de Achterstraat en de Hertswegenstraat te Duisburg, stootte hij met zijn ploegijzer op ongeveer 20 cm diepte tegen een zware driehoekige steen van ongeveer 2.000 kg. Enkele dagen later vond men in de onmiddellijke omgeving nog een tweede stuk, even dik en

bijna zo lang en zo breed als het eerste. Daar de twee stukken klaarblijkelijk bij elkaar pasten en er om een ronde steen te vormen nog een stuk ontbrak, begon men de volgende dagen met een priem te zoeken en op 17 mei werd het ontbrekende gedeelte uitgegraven. De zaak kreeg ruchtbaarheid in de hoofdstedelijke pers. Men sprak van stenen altaren, druïdenstenen, dolmen of zelfs van offertafel, omdat men tussen de twee laatst opgegraven stenen een grote hoeveelheid as had aangetroffen. Bij gebroken stenen van een vroegere cultus denken we hier veeleer aan de doortocht van St.-Martinus die ze verhitte en er water overgoot om ze te vernietigen, om ze dan met aarde te overdekken omdat ze geen heidens trekpleister zouden blijven.

Koning Leopold 2 wist op één of andere wijze iets af van het merkwaardige aardlijnenkruispunt aan de Zevenster waar een helsteen niet zou misstaan. Onmiddellijk toen hij van de vondst iets afwist, liet hij de drie stenen naar zijn park brengen. Een stuk van de fundering van het jachtpaviljoen diende als sokkel voor de stenen. Tussen de stenen in kan men nu nog op het aardlijnenkruispunt gaan staan, al ligt dat niet juist midden de stenen in. Het verhaal doet de ronde dat de royale vergoeding voor het vervoer der stenen, door de betrokken mannen dezelfde dag nog werd omgezet in geestrijk nat. Het was een warme dag geweest!

*Bron: Maurits Wynants*